

COMMISSIE VOOR VERZEKERINGEN

COMMISSION DES ASSURANCES

Brussel, 5 februari 2014

Bruxelles, le 5 février 2014

DOC C/2014-1

DOC C/2014-1

ADVIES

AVIS

Over het voorontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 4 van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen

Sur l'avant-projet d'arrêté royal portant exécution de l'article 4 de la loi du 27 mars 1995 relative à l'intermédiation en assurances et en réassurances et à la distribution d'assurances

I. INLEIDING

Op 22 november 2013 heeft de Voorzitter van de FSMA, overeenkomstig artikel 14 van de wet van 27 maart 1995, een voorontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 4 van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen voor advies voorgelegd aan de Commissie voor Verzekeringen.

Het ontwerp verslag aan de Koning verduidelijkt dat het besluit als voorwerp heeft uitvoering te geven aan artikel 4 van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen (hierna "wet van 27 maart 1995"), vervangen bij artikel 46 van de wet van 26 april 2010 houdende diverse bepalingen inzake de organisatie van de aanvullende ziekteverzekering, en dit door wijziging van het koninklijk besluit van 25 maart 1996 tot uitvoering van de wet van 27 maart 1995. De doelstelling van deze aanpassing wordt als volgt toegelicht.

De voornoemde wet van 26 april 2010 strekt ertoe de Belgische wetgeving aan te passen ingevolge een met redenen omkleed advies van de Europese Commissie dat stelde dat de wetgeving inzake aanvullende ziekteverzekeringen aangeboden door ziekenfondsen en andere mutualistische entiteiten niet in overeenstemming was met de Europese schadeverzekeringsrichtlijnen. Deze wet heeft onder meer een aantal wijzigingen aangebracht aan de wet van 27 maart 1995 aangezien de tussenpersonen, zoals bedoeld in artikel 68 van de wet van 26 april 2010, voortaan beschouwd worden als verzekeringstussenpersonen bedoeld in de wet van 27 maart 1995.

I. INTRODUCTION

Le 22 novembre 2013, le Président de la FSMA a, conformément à l'article 14 de la loi du 27 mars 1995 relative à l'intermédiation en assurances et en réassurances et à la distribution d'assurances, soumis à l'avis de la Commission des Assurances un avant-projet d'arrêté royal portant exécution de l'article 4 de cette loi.

Le projet de rapport au Roi précise que l'arrêté a pour objet de donner exécution à l'article 4 de la loi du 27 mars 1995 relative à l'intermédiation en assurances et en réassurances et à la distribution d'assurances (ci-après "la loi du 27 mars 1995"), tel qu'il a été remplacé par l'article 46 de la loi du 26 avril 2010 portant des dispositions diverses en matière d'organisation de l'assurance maladie complémentaire, et de procéder à cet effet à une adaptation de l'arrêté royal du 25 mars 1996 portant exécution de la loi du 27 mars 1995. L'objectif des modifications opérées est présenté de la manière exposée ci-dessous.

La loi du 26 avril 2010 précitée visait à adapter la législation belge à la suite d'un avis motivé de la Commission européenne qui affirmait que la législation relative aux assurances maladies complémentaires offertes par des mutualités et d'autres entités mutualistes n'était pas conforme aux directives européennes "assurances de dommages". Cette loi a notamment apporté un certain nombre de modifications à la loi du 27 mars 1995, étant donné que les intermédiaires visés à l'article 68 de la loi du 26 avril 2010 sont désormais considérés comme des intermédiaires d'assurances au sens de la loi du 27 mars 1995.

Het oorspronkelijke artikel 4 van de wet van 27 maart 1995 bepaalde dat de verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen en de verzekeringsondernemingen minimum één verantwoordelijke voor de distributie moesten aanwijzen voor de hoofdzetel en één per bijkantoor waar respectievelijk een bemiddelings- of distributieactiviteit werd uitgeoefend. Indien meer dan vijf personen actief waren inzake verzekerings- of herverzekeringsbemiddeling, dienden ze voor de hoofdzetel minstens twee verantwoordelijken voor de distributie aan te duiden.

Na wijziging bij wet van 26 april 2010 bepaalt artikel 4 van de wet van 27 maart 1995: *"De verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen en de verzekeringsondernemingen wijzen één of meer natuurlijke personen aan als verantwoordelijken voor de distributie. Het aantal verantwoordelijken voor de distributie is aangepast aan de organisatie en de activiteiten van de tussenpersoon of de onderneming. De Koning stelt dit aantal vast op gezamenlijk voorstel van de Minister die de Verzekeringen in zijn bevoegdheid heeft en van de Minister van Sociale Zaken."*

Artikel 1, 5° van de wet van 27 maart definieert de verantwoordelijke voor de distributie als iemand die de verantwoordelijkheid draagt over de activiteit van verzekeringsbemiddeling. De verantwoordelijke voor de distributie moet dan ook aan dezelfde voorwaarden voldoen als de verzekerings- of herverzekeringstussenpersoon die een natuurlijke persoon is.

Hiertegenover staan alle andere personen "in contact met het publiek" van wie minder verregaande beroepskennis wordt vereist, gezien zij hun werkzaamheden uitoefenen onder het toezicht en de verantwoordelijkheid van een verantwoordelijke voor de distributie.

Het voorliggend voorontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 4 van de wet van 27 maart 1995 vertrekt vanuit deze gezagsverhouding en gaat ervan uit dat minimum één verantwoordelijke voor de distributie en één bijkomende verantwoordelijke voor de distributie per tien personen in contact met het publiek een redelijke verhouding is, mede gelet op het feit dat vandaag niet alleen de werkzaamheden van verzekering- en herverzekeringbemiddeling maar ook het toezicht hierop op meer geïnformatiseerde wijze en tot op zekere hoogte ook op afstand kunnen worden uitgeoefend. Bovendien stelt de nieuw voorgestelde bepaling het minimum aantal verantwoordelijken voor de distributie vast en legt het aan de tussenpersonen en de verzekeringsondernemingen de verplichting op om er voor te zorgen dat de interne organisatie toelaat dat het vereiste toezicht ook daadwerkelijk wordt uitgeoefend en derhalve indien nodig meer verantwoordelijken voor de distributie aan te duiden.

In dezelfde geest wordt er van uitgegaan dat minimum

Dans sa version initiale, l'article 4 de la loi du 27 mars 1995 disposait que les intermédiaires d'assurances et de réassurances et les entreprises d'assurances devaient désigner au moins un responsable de la distribution pour le siège central et un par succursale où était exercée, respectivement, une activité d'intermédiation ou une activité de distribution. Si plus de cinq personnes y opéraient en matière d'intermédiation en assurances ou en réassurances, les intermédiaires et entreprises précités devaient désigner au moins deux responsables de la distribution pour le siège central.

Depuis sa modification par la loi du 26 avril 2010, l'article 4 de la loi du 27 mars 1995 est libellé comme suit : *"Les intermédiaires en assurances et en réassurances ainsi que les entreprises d'assurances désignent une ou plusieurs personnes physiques comme responsables de la distribution. Leur nombre est adapté à l'organisation et aux activités de l'intermédiaire ou de l'entreprise. Le Roi fixe ce nombre sur proposition conjointe du Ministre ayant les Assurances dans ses attributions et du Ministre des Affaires sociales."*

L'article 1er, 5°, de la loi du 27 mars 1995 définit le responsable de la distribution comme une personne assumant la responsabilité de l'activité d'intermédiation en assurances. Le responsable de la distribution doit dès lors satisfaire aux mêmes conditions que l'intermédiaire d'assurances ou de réassurances qui a la qualité de personne physique.

Face à lui se trouvent toutes les autres personnes "en contact avec le public" dont des connaissances professionnelles moins poussées sont requises, étant donné qu'elles exercent leurs activités sous le contrôle et la responsabilité d'un responsable de la distribution.

Se fondant sur ce rapport d'autorité, l'avant-projet d'arrêté royal portant exécution de l'article 4 de la loi du 27 mars 1995 considère que la désignation d'au moins un responsable de la distribution et d'un responsable de la distribution supplémentaire par tranche de 10 personnes en contact avec le public constitue une proportion raisonnable, eu égard notamment au fait qu'à l'heure actuelle, non seulement les activités d'intermédiation en assurances et en réassurances mais également leur contrôle peuvent s'exercer de manière plus informatisée et, jusqu'à un certain point, également à distance. La nouvelle disposition proposée fixe en outre le nombre minimum de responsables de la distribution et impose aux intermédiaires et entreprises d'assurances l'obligation de veiller à ce que leur organisation interne permette l'exercice effectif du contrôle requis et, partant, de désigner si nécessaire davantage de responsables de la distribution.

Dans le même ordre d'idées, l'avant-projet d'arrêté royal

één verantwoordelijke voor de distributie en één bijkomende verantwoordelijke voor de distributie per 20 personen in contact met het publiek een redelijke verhouding is voor de verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen die een andere hoofdberoepswerkzaamheid hebben dan verzekerings- of herverzekeringbemiddeling en die slechts verzekeringen aanbieden die een aanvulling zijn op de levering van een product of de verrichting van een dienst.

Het nieuw voorgesteld, in het koninklijk besluit van 25 maart 1996 in te voegen artikel 13, bepaalt:

"De in artikel 3 en 4 van de wet bedoelde verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen alsook de verzekeringsondernemingen duiden in alle gevallen minstens 1 verantwoordelijke voor de distributie aan.

Wanneer de verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen alsook de verzekeringsondernemingen meer dan 10 personen in contact met het publiek tewerkstellen, duiden zij een bijkomende verantwoordelijke voor de distributie aan, dit ongeacht het aantal verkoops- of distributiekantoren en voor zover de interne organisatie toelaat dat in elk verkoops- of distributiekantoor het vereiste toezicht op de werkzaamheid van verzekerings- en herverzekeringbemiddeling wordt uitgeoefend door een verantwoordelijke voor de distributie.

Op dezelfde wijze duiden zij telkens wanneer een volgende schijf van 10 personen in contact met het publiek wordt overschreden een bijkomende verantwoordelijke voor de distributie aan.

Onder dezelfde voorwaarden duiden de verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen, die een andere hoofdberoepswerkzaamheid hebben dan verzekerings- of herverzekeringbemiddeling en voor wie de verzekering een aanvulling is op de levering van een product of de verrichting van een dienst, een bijkomende verantwoordelijke voor de distributie aan wanneer zij meer dan 20 personen in contact met het publiek tewerkstellen.

Op dezelfde wijze duiden zij telkens wanneer een volgende schijf van 20 personen in contact met het publiek wordt overschreden een bijkomende verantwoordelijke voor distributie aan."

De Commissie heeft dit voorontwerp van koninklijk besluit (hierna "voorontwerpKB") en bijhorend ontwerp van verslag aan de Koning besproken tijdens haar vergaderingen van 19 december 2013, in aanwezigheid van een

considère que la désignation d'au moins un responsable de la distribution et d'un responsable de la distribution supplémentaire par tranche de 20 personnes en contact avec le public constitue une proportion raisonnable pour les intermédiaires d'assurances et de réassurances dont l'activité professionnelle principale n'est pas l'intermédiation en assurances ou en réassurances et qui proposent uniquement des assurances en complément d'un produit ou service fourni.

Le nouvel article 13 proposé, à insérer dans l'arrêté royal du 25 mars 1996, s'énonce comme suit :

"Les intermédiaires d'assurances et de réassurances visés aux articles 3 et 4 de la loi ainsi que les entreprises d'assurances désignent dans tous les cas au moins 1 responsable de la distribution.

Lorsque les intermédiaires d'assurances et de réassurances ainsi que les entreprises d'assurances emploient plus de 10 personnes en contact avec le public, ils désignent un responsable de la distribution supplémentaire, et ce indépendamment du nombre de points de vente ou de distribution, pour autant que l'organisation interne permette que, dans chaque point de vente ou de distribution, le contrôle requis de l'activité d'intermédiation en assurances et en réassurances soit exercé par un responsable de la distribution.

De la même façon, ils désignent un responsable de la distribution supplémentaire, chaque fois qu'une nouvelle tranche de 10 personnes en contact avec le public est franchie.

Aux mêmes conditions, les intermédiaires d'assurances et de réassurances dont l'activité professionnelle principale n'est pas l'intermédiation en assurances ou en réassurances et pour lesquels l'assurance constitue un complément au produit ou au service fourni, désignent un responsable de la distribution supplémentaire quand ils emploient plus de 20 personnes en contact avec le public.

De la même façon, ils désignent un responsable de la distribution supplémentaire, chaque fois qu'une nouvelle tranche de 20 personnes en contact avec le public est franchie."

La Commission a examiné cet avant-projet d'arrêté royal (ci-après "l'avant-projet d'AR") et le rapport au Roi y afférent lors de sa réunion du 19 décembre 2013, en présence d'un représentant de la FSMA, et lors de sa réunion

vertegenwoordiger van de FSMA, en 23 januari 2014.

De Commissie verleent volgend advies.

II. BESPREKING VAN HET ONTWERP

De vertegenwoordigers van de tussenpersonen en van de verzekeringsondernemingen gaan niet akkoord met de regel tot aanduiding van bijkomende verantwoordelijken voor de distributie in functie van het aantal personen in contact met het publiek en betwisten in het bijzonder het onderscheid dat deze regel maakt tussen enerzijds verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen wiens hoofdberoepswerkzaamheid verzekerings- of herverzekeringsbemiddeling is (één per schijf van 10) en anderzijds verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen die een andere hoofdberoepswerkzaamheid hebben dan verzekerings- of herverzekeringsbemiddeling en voor wie de verzekering een aanvulling is op de levering van een product of de verrichting van een dienst (één per schijf van 20).

Zij zien niet hoe deze regel in overeenstemming is met het doel van deze wet van 27 maart 1995 dat erin bestaat de rechten te beschermen van de verzekeringnemers, verzekerden en derden (artikel 1bis) en zijn van oordeel dat de consument over een identieke bescherming dient te beschikken, ongeacht het door hem gekozen distributiekanaal en ongeacht of de tussenpersoon de activiteiten uitoefent als hoofdberoepswerkzaamheid of aanvullend op de levering van een product of de verrichting van een dienst. Zij gaan niet akkoord met de redenering dat personen in contact met het publiek die slechts occasioneel verzekeringsproducten verkopen, minder bijstand nodig hebben. Deze personen hebben daarentegen naar hun mening meer ondersteuning nodig, zodat de verantwoordelijke voor de distributie meer zal moeten bijspringen bij personen in contact met het publiek die maar af en toe een verzekeringsproduct verkopen, dan bij personen in contact met het publiek die elke dag verzekeringsproducten verkopen. Zij zijn van mening dat de redenering dat in geval van bemiddeling van één of beperkte producten minder verantwoordelijken voor de distributie moeten worden aangesteld ook kan worden toegepast op kleine verzekeraars, die bijvoorbeeld louter één of enkele producten uit tak 23 aanbieden.

De vertegenwoordigers van de tussenpersonen stellen zich ook vragen over hoe de huidige formulering van het voorontwerpKB strookt met artikel 4 van de wet, dat vermeldt dat "*het aantal verantwoordelijken voor de distributie is aangepast aan de organisatie en de activiteiten van de tussenpersoon of onderneming*". Zij zijn van oor-

du 23 janvier 2014.

L'avis de la Commission est exposé ci-dessous.

II. EXAMEN DU PROJET

Les représentants des intermédiaires et des entreprises d'assurances ne sont pas d'accord avec la règle qui prévoit la désignation de responsables de la distribution supplémentaires en fonction du nombre de personnes en contact avec le public, et contestent en particulier la distinction que cette règle établit entre, d'une part, les intermédiaires d'assurances et de réassurances dont l'activité professionnelle principale est l'intermédiation en assurances ou en réassurances (1 par tranche de 10) et, d'autre part, les intermédiaires d'assurances et de réassurances dont l'activité professionnelle principale n'est pas l'intermédiation en assurances ou en réassurances et pour lesquels l'assurance constitue un complément au produit ou au service fourni (1 par tranche de 20).

Ils n'aperçoivent pas en quoi cette règle serait conforme à l'objectif de la loi du 27 mars 1995, qui consiste à protéger les droits des preneurs d'assurance, des assurés et des tiers (article 1er bis), et estiment que le consommateur doit pouvoir bénéficier d'une protection identique, quel que soit le canal de distribution qu'il a choisi et indépendamment de la question de savoir si l'intermédiaire exerce l'activité d'intermédiation en assurances à titre principal ou en complément à la fourniture d'un produit ou d'un service. Ils ne partagent pas le point de vue selon lequel les personnes en contact avec le public qui ne vendent des produits d'assurance que de manière occasionnelle, ont besoin de moins d'assistance. Au contraire, ces personnes doivent, selon eux, pouvoir compter sur davantage de soutien, de sorte que le responsable de la distribution sera amené à intervenir plus souvent auprès des personnes en contact avec le public qui ne vendent que de temps à autre un produit d'assurance qu'auprès des personnes en contact avec le public qui vendent tous les jours des produits d'assurance. Ils estiment par ailleurs que le raisonnement selon lequel un nombre moins élevé de responsables de la distribution est requis si l'activité d'intermédiation porte sur un seul produit ou sur une gamme limitée de produits, peut également s'appliquer aux petits assureurs qui, par exemple, proposent un seul ou quelques produits de la branche 23.

Les représentants des intermédiaires s'interrogent également sur la manière dont la formulation actuelle de l'avant-projet d'AR s'articule avec celle de l'article 4 de la loi, qui prévoit que le nombre de responsables de la distribution "*est adapté à l'organisation et aux activités de l'intermédiaire ou de l'entreprise*". Ils estiment qu'il doit

deel dat uit de tekst van het voorontwerpKB duidelijk moet blijken dat het gedefinieerde aantal wordt beschouwd als zijnde aangepast aan de organisatie en de activiteiten van de verzekeringstussenpersoon of de verzekeringsonderneming. De vertegenwoordigers van de tussenpersonen wijzen tevens op het feit dat het vreemd is dat men inzake de organisatie van opleiding en kennis in hoofde van de verantwoordelijken voor de distributie en de personen in contact met het publiek akkoord gaat om het *level playing field* principe toe te passen, maar niet inzake het aantal verantwoordelijken voor de distributie. Zij stellen dat het niet respecteren van het *level playing field* principe ook marktverstoringen kan teweeg brengen, wat de onderliggende concurrentieposities kan beïnvloeden. Zij wijzen op het gevaar van een contraproductieve werking van de wet, omdat er momenteel in de praktijk meestal al meer personen verantwoordelijk voor de distributie zijn aangesteld dan vereist bij het voorontwerpKB, waardoor de nieuwe regel ertoe zou kunnen leiden dat sommigen het aantal zouden verminderen tot het minimum wettelijk aantal en dat als maximum hanteren. Bovendien merken zij op dat men zich de vraag zou kunnen stellen waarom iemand ervoor zou kiezen meer dan het wettelijk vereiste aantal verantwoordelijken aan te stellen (of aan te houden) wanneer de concurrentie dat niet doet.

Zij benadrukken dat er een gelijke behandeling moet zijn van alle tussenpersonen, ook de ziekenfondsen, en zullen alle rechtsmiddelen inzetten tegen deze discriminatie.

De vertegenwoordigers van de verzekeringsondernemingen stellen voor om een verhouding van één verantwoordelijke per twintig personen in contact met het publiek toe te passen voor alle verzekeringstussenpersonen, om op die manier het *level playing field* principe tussen alle distributiekkanalen te garanderen.

De vertegenwoordigers van de tussenpersonen vinden het essentieel, vanuit het oogpunt van een gedegen consumentenbescherming en een adequate organisatie, dat er per verkoops- of distributiepunt minimum één verantwoordelijke voor de distributie is. Voor de verkoops- of distributiepunten die meer dan twintig personen in contact met het publiek tewerkstellen, moet er minstens één extra persoon verantwoordelijk voor de distributie worden toegewezen per schijf van twintig personen in contact met het publiek. Indien evenwel het volume de basis is voor een onderscheiden behandeling inzake het aan te duiden aantal personen verantwoordelijk voor de distributie, dan is naar hun mening het percentage van het zakencijfer als criterium beter geschikt mits ook dit op gelijke wijze voor alle vormen van (her)verzekeringsbemiddeling en distributie wordt gebruikt.

ressortir clairement du texte de l'avant-projet d'AR que le nombre défini est considéré comme étant adapté à l'organisation et aux activités de l'intermédiaire ou entreprise d'assurances.

Les représentants des intermédiaires relèvent en outre qu'il est étrange que l'on s'accorde sur l'application du principe de *level playing field* en ce qui concerne l'organisation de la formation et des connaissances dans le chef des responsables de la distribution et des personnes en contact avec le public, mais pas en ce qui concerne le nombre de responsables de la distribution. Ils soutiennent que la méconnaissance du principe de *level playing field* est susceptible d'engendrer des distorsions sur le marché, ce qui pourrait influencer les positions concurrentielles sous-jacentes. Ils soulignent le danger d'un effet contre-productif de la loi, dès lors que, dans la pratique, le nombre de responsables de la distribution désignés est, en général, déjà plus élevé à l'heure actuelle que celui requis par l'avant-projet d'AR, de sorte que la nouvelle règle pourrait amener certains intermédiaires à réduire ce nombre jusqu'au minimum légal imposé et à l'utiliser dorénavant comme maximum. Ils font par ailleurs observer que l'on pourrait se demander pourquoi un intermédiaire choisirait de désigner (ou de maintenir) davantage de responsables de la distribution que ne le requiert la loi, si ses concurrents ne le font pas.

Ils insistent sur la nécessité de veiller à l'égalité de traitement de tous les intermédiaires, y compris des mutualités, et ils s'emploieront par tous les moyens juridiques à lutter contre toute forme de discrimination.

Les représentants des entreprises d'assurances proposent d'appliquer la proportion "un responsable de la distribution par tranche de vingt personnes en contact avec le public" à l'ensemble des entreprises d'assurances et des intermédiaires d'assurances, afin de garantir le respect du principe de *level playing field* entre tous les canaux de distribution.

Les représentants des intermédiaires trouvent essentiel de prévoir, dans l'optique d'une protection solide des consommateurs et d'une organisation adéquate, qu'au moins un responsable de la distribution soit désigné par point de vente ou de distribution. Pour les points de vente ou de distribution employant plus de vingt personnes en contact avec le public, il s'agira de désigner au moins un responsable de la distribution supplémentaire par tranche de vingt personnes en contact avec le public. Si toutefois le volume d'activités constitue l'élément retenu pour justifier un traitement différencié au niveau du nombre de responsables de la distribution à désigner, ces représentants estiment que le pourcentage du chiffre d'affaires serait un critère plus approprié, à condition qu'il soit lui aussi utilisé de la même manière pour toutes les formes d'intermédiation en (ré)assurances et de distribution.

Les représentants des consommateurs approuvent, quant à

De vertegenwoordigers van de consumenten gaan wel akkoord met de voorgestelde regel in het voorontwerpKB waarbij het aantal verantwoordelijken voor de distributie afhankelijk wordt gemaakt van de omvang van de activiteit. Wanneer de activiteiten van de personen in contact met het publiek slechts in beperkte mate bestaan in bemiddeling of distributie, dan is het volgens hen begrijpelijk dat niet hetzelfde aantal verantwoordelijken voor de distributie wordt vereist voor hetzelfde aantal personen in contact met het publiek. Dit is volgens hen niet strijdig met het gelijke beschermingsniveau dat dient te worden nagestreefd voor alle consumenten, ongeacht het distributiekanaal.

Zij vinden het in het geheel niet vanzelfsprekend dat een organisatie die slechts één verzekeringsproduct bemiddelt, een zelfde aantal verantwoordelijken voor de distributie moet aanstellen en haar personeel op dezelfde manier moet opleiden als een organisatie die dagelijks verschillende soorten verzekeringsproducten verkoopt. Wanneer een organisatie hospitalisatieverzekeringen enkel mogen verkoopt aan de eigen leden is er volgens hen nog minder gevaar voor concurrentievervalsing.

Zij wijzen erop dat de gelijke maatstaf van één verantwoordelijke voor de distributie per tien personen in contact met het publiek voor bemiddeling als hoofdberoepswerkzaamheid en aanvullende activiteit naar hun mening tot gevolg zal hebben dat de kosten zullen worden opgedreven voor wie aan verzekerings- of herverzekering-bemiddeling doet als aanvullende activiteit. Zij verwijzen naar de ziekteverzekeringen van de verzekeringsmob's die gunstige voorwaarden en een eenvoudige toegang bieden voor mensen met een verhoogd gezondheidsrisico en vrezen de negatieve gevolgen van zwaardere regels op dit aanbod voor deze consumenten.

Zij leggen de nadruk op de specificiteit van de aangeboden producten van deze organisaties die volledig zijn gebaseerd op solidariteit, zoals wordt onderstreept door de recente beslissing om de +65 grens te doorbreken, waardoor elke vorm van discriminatie ontbreekt. Bovendien worden betaalbare premies aangeboden zonder segmentering op vlak van leeftijd, gezondheidstoestand en woonplaats waardoor zij operen als "*een tarificatiebureau hospitalisatieverzekering avant la lettre*" en het *level playing field* duidelijk verschilt met de andere actoren van de markt en een aangepaste benadering daarom verantwoord is.

Meerdere leden merken op dat het argument van de verhoging van de kosten niet enkel geldt voor de verzekeringsmob's maar ook voor de andere private verzekeraars en wijzen op de gevolgen hierdoor op de eerlijke concurr-

eux, la règle proposée par l'avant-projet d'AR, selon laquelle le nombre de responsables de la distribution dépendrait désormais du volume d'activités. Si les activités des personnes en contact avec le public ne comportent que dans une mesure limitée un volet d'intermédiation ou de distribution, l'on peut comprendre, selon ces représentants, que le nombre de responsables de la distribution soit, dans ce cas, différent pour un nombre égal de personnes en contact avec le public. Ils n'y voient pas de contradiction avec le niveau identique de protection qui doit être visé pour tous les consommateurs, quel que soit le canal de distribution.

Ils ne trouvent pas du tout évident qu'une organisation dont l'activité d'intermédiation ne porte que sur un seul produit d'assurance, doive désigner le même nombre de responsables de la distribution et former son personnel de la même manière qu'une organisation qui vend chaque jour différents types de produits d'assurance. Lorsqu'une organisation ne peut vendre des assurances hospitalisation qu'à ses propres membres, le risque de distorsion de concurrence est, selon eux, encore moins présent.

Ils soulignent que si l'on impose, sans distinction, la proportion "un responsable de la distribution par tranche de dix personnes en contact avec le public" pour l'intermédiation exercée à titre d'activité principale et celle exercée à titre d'activité complémentaire, il en résultera, selon eux, une hausse des coûts pour ceux qui pratiquent l'intermédiation en assurances ou en réassurances à titre d'activité complémentaire. Ils évoquent à cet égard les assurances maladies proposées par les sociétés mutualistes d'assurance, qui offrent aux personnes présentant un risque de santé accru un accès aisé à l'assurance, assorti de conditions avantageuses, et craignent que l'instauration de règles plus sévères n'ait des conséquences négatives sur l'offre faite à ces consommateurs.

Ils insistent sur la spécificité des produits offerts par ces organisations qui fonctionnent entièrement selon le principe de solidarité, comme en témoigne la décision récente de lever la limite de +65 ans, ce qui exclut toute forme de discrimination. Ces organisations proposent en outre des primes à un prix abordable, sans effectuer de segmentation sur le plan de l'âge, de l'état de santé et du lieu de résidence, si bien qu'elles opèrent comme "*un bureau de tarification 'assurance hospitalisation' avant la lettre*" et que leur *level playing field* est nettement différent de celui des autres acteurs du marché, ce qui justifie une approche adaptée à leur cas.

Plusieurs membres font observer que l'argument de la hausse des coûts ne vaut pas uniquement pour les sociétés mutualistes d'assurance, mais qu'il concerne également les autres assureurs privés, et attirent l'attention sur les

rentie. Een deskundige benadrukt dat de argumentatie van de vertegenwoordigers van de consumenten om een onderscheid in behandeling te rechtvaardigen tussen enerzijds de verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen en de verzekeringsondernemingen en anderzijds de verzekeringsmob's allicht niet zal worden aanvaard door het Grondwettelijk Hof.

Een deskundige stelt dat een juridische basis voor het voorgestelde onderscheid al naargelang het een bemiddeling als hoofdberoepswerkzaamheid dan wel als een aanvullende activiteit betreft gelegen is in de bewoordingen "*aangepast aan de organisatie en activiteiten*" in artikel 4 van de wet van 27 maart 1995.

Wat betreft de formulering van het voorgestelde artikel 13 zijn de vertegenwoordigers van de consumenten van mening dat de criteria van (her)verzekeringsbemiddeling als hoofdberoepswerkzaamheid of aanvulling op de levering van een product of de verrichting van een dienst onvoldoende en te vaag zijn omschreven. Hierdoor ontstaat volgens hen het risico dat de verhouding één verantwoordelijke voor de distributie per twintig personen in contact met het publiek kan worden toegepast op veel meer situaties dan mogelijks bedoeld door het voorontwerpKB.

Sommige vertegenwoordigers van de consumenten vinden dat de verhouding van minstens één verantwoordelijke voor de distributie per tien personen in contact met het publiek als norm zou moeten worden gehanteerd, met eventueel een uitzonderingsregime dat beperkend wordt omschreven aan de hand van duidelijke criteria. Bovendien vragen zij dat een eventueel uitzonderingsregime nog uitvoeriger zou worden gemotiveerd in het verslag aan de Koning, om iedere schijn van discriminatie tegen te gaan en zo bij te dragen aan de rechtszekerheid.

Diverse leden stellen zich de vraag naar de verantwoording voor de toepassing van de voorgestelde regel van het aantal verantwoordelijken voor de distributie op de herverzekeringstussenpersonen. Is deze regel in deze gevallen wel conform de wettelijke basiscriteria van "*aangepast aan de organisatie en de activiteiten*" en speelt de ratio van de consumentenbescherming hier op eenzelfde wijze? Zij merken bovendien op dat bij meerdere aspecten van de regeling in de wet van 27 maart 1995 men de vraag kan stellen waarom herverzekeringstussenpersonen aan dezelfde voorwaarden zijn onderworpen als verzekeringstussenpersonen.

conséquences de cette situation en termes de concurrence loyale. Un expert souligne que l'argumentation développée par les responsables des consommateurs pour justifier une différence de traitement entre, d'une part, les intermédiaires d'assurances et de réassurances et les entreprises d'assurances et, d'autre part, les sociétés mutualistes d'assurance ne sera probablement pas acceptée par la Cour constitutionnelle.

Un expert indique qu'une base juridique justifiant la distinction proposée selon qu'il s'agit d'une intermédiation exercée à titre d'activité professionnelle principale ou d'activité complémentaire, réside dans les termes "*adapté à l'organisation et aux activités*" qui figurent à l'article 4 de la loi du 27 mars 1995.

En ce qui concerne la formulation de l'article 13 proposé, les représentants des consommateurs sont d'avis que les critères fondés sur l'exercice de l'intermédiation en (ré)assurances à titre d'activité professionnelle principale ou en complément à la fourniture d'un produit ou d'un service sont insuffisants et définis de manière trop vague. Selon eux, ces critères créent le risque que la proportion "un responsable de la distribution par tranche de vingt personnes en contact avec le public" soit appliquée à beaucoup plus de situations que ne le prévoit l'avant-projet d'AR.

Certains représentants des consommateurs estiment que la proportion "au moins un responsable de la distribution par tranche de dix personnes en contact avec le public" devrait être utilisée comme norme, dans un régime prévoyant éventuellement des exceptions définies de manière limitative sur la base de critères précis. Ils demandent par ailleurs que, si un régime assorti d'exceptions devait être adopté, celui-ci soit motivé de manière plus circonstanciée dans le rapport au Roi, afin d'éviter toute apparence de discrimination et de contribuer ainsi à la sécurité juridique.

Plusieurs membres s'interrogent sur ce qui justifie l'application, aux intermédiaires de réassurances, de la règle proposée concernant le nombre de responsables de la distribution. Cette règle est-elle, dans leur cas, conforme au critère de base "*adapté à l'organisation et aux activités*" prévu par la loi et le motif de la protection des consommateurs joue-t-il ici de la même manière? Ils font en outre observer que pour plusieurs aspects du dispositif de la loi du 27 mars 1995, l'on peut se demander pourquoi les intermédiaires de réassurances sont soumis aux mêmes conditions que les intermédiaires d'assurances.

base de critères plus précis, et motivé de manière circonstanciée.

De Voorzitster,

La Présidente,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Van Schoubroeck', written over a horizontal line.

Caroline VAN SCHOUBROECK